

Γράφει ο **Στάθης Παπαστεφανάτος**

Η ολόπλευρη και ανηλεής επίθεση του ολοκληρωτικού καπιταλισμού στις ζωές των ανθρώπων, σε παγκόσμια κλίμακα, συνεχίζει να εκδηλώνεται πολύμορφα, με μεγάλη ένταση, με εκατόμβες νεκρών, με συνεχή φτωχοποίηση των εργαζομένων, αλλά και με ταυτόχρονο υπερπλουτισμό των πολυεθνικών-πολυκλαδικών εταιρειών, με τα τύμπανα του πολέμου να ηχούν όχι μόνο σε νευραλγικά σημεία του πλανήτη αλλά και στη γειτονιά μας. Η υγειονομική κρίση βρίσκεται σε συνεχιζόμενη έξαρση με τις κυβερνήσεις όλων των καπιταλιστικών κρατών, καθώς και των διευθυντηρίων των ολοκληρώσεων τους, να κωφεύουν επιδεικτικά μπροστά στην αγωνία, στην απόγνωση και στην οργή των λαών τους.

Η ΕΕ όλο αυτό το χρονικό διάστημα υπηρέτησε με περίσσιο ζήλο τα συμφέροντα των φαρμακοβιομηχανιών όχι μόνο διαφορώντας για την υγεία του κόσμου, αλλά πιστή στο δόγμα της «ελεύθερης αγοράς», εγκληματίσσε και συνεχίζει να εγκληματεί απέναντι στην ανθρώπινη ζωή.

Οι κυβερνήσεις των χωρών αυτής της ολοκλήρωσης έχουν αρχίσει να αντιμετωπίζουν φυγόκεντρα αυτή την υγειονομική κρίση και «να βαδίζουν» τον δικό τους δρόμο. Η κάθε χώρα επιλέγει την δική της εμβολιαστική πολιτική, προωθώντας τα δικά της οικονομικά-πολιτικά συμφέροντα και συμμαχίες, διαφορώντας για τις «επιστημονικές ανακοινώσεις» του Ευρωπαϊκού Οργανισμού Φαρμάκων (EMA).

Μέσα σε αυτό το αλαλούμ, η κυβέρνηση της ΝΔ αντί να ακούσει την τεκμηριωμένη επιστημονικά και πρακτικά άποψη του κινήματος των μαχόμενων υγειονομικών, έχει επιλέξει να αντιμετωπίσει με επικοινωνιακά ψέματα τους σχεδόν 100 καθημερινούς θανάτους, την έλλειψη ΜΕΘ στα νοσοκομεία με αποτέλεσμα η νοσηλεία βαρέως πασχόντων ασθενών με Covid-19 να γίνεται σε κοινές κλίνες, πράγμα που συντελεί στην αύξηση των θανάτων. Η

αντιμετώπιση αυτή οδηγεί τον κόσμο σε βαθύτερη απόγνωση και οργή.

Εκείνο που ενδιαφέρει την κυβέρνηση, είναι μόνο να ανοίξει ξανά ο τουρισμός προς εξυπηρέτηση των μεγαλοξενοδόχων και των τουριστικών εταιρειών, κάνοντας απεγνωσμένες προσπάθειες για να οργανώσει όλη την δραστηριότητα της στο σλόγκαν «ΑΝΟΙΞΑΜΕ ΚΑΙ ΣΑΣ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΜΕ».

Μέσα σε όλο αυτό το ζοφερό κλίμα, η κυβέρνηση βρήκε την ευκαιρία να φέρει νομοσχέδιο για τις νέες εργασιακές σχέσεις. Κατά την χρονική περίοδο του εγκλεισμού του κόσμου, του ελαστικού ωραρίου απασχόλησης, της τηλε-εργασίας, με αυξημένη ανεργία, με φτωχοποιημένους εργαζόμενους, με κλειστά σχολεία, αλλά ακόμη πιο κραταιή την οικονομική ελίτ, η ΝΔ νόμισε ότι είναι η κατάλληλη στιγμή να επιτεθεί στον κόσμο της εργασίας για τον στρατηγικό της σκοπό: Να επανέλθουν οι συνθήκες και οι όροι εργασίας στην εποχή, πριν από την εργατική εξέγερση στο Σικάγο (1886).

Η χρονική στιγμή της επίθεσης του κεφαλαίου δεν είναι τυχαία. Με ένα εργατικό και ευρύτερα λαϊκό κίνημα σε ύφεση, με τον κόσμο να τα έχει «χαμένα», με μία μόνιμη και συνεχή κυβερνητική προπαγάνδα ψεμάτων, που βαθαίνει το φόβο του «*τι θα ξημερώσει αύριο*», με την σύμπλευση της αντιπολίτευσης (ΣΥΡΙΖΑ, ΚΙΝΑΛ, ΜΕΡΑ25) στις βασικές επιλογές της κυβερνητικής πολιτικής, μέσα στην όξυνση της υγειονομικής κρίσης, με ένα ΕΣΥ υπό κατάρρευση, ο πολιτικός εκπρόσωπος του κεφαλαίου προσπαθεί να κάνει τη στρατηγική του κίνηση για να υποτάξει πλήρως τους εργαζόμενους όχι μόνο βραχυπρόθεσμα αλλά και σε βάθος χρόνου.

Αυτή δεν είναι μία μάχη μόνο των σημερινών εργαζομένων αλλά όλων των γενεών, που έρχονται και θα μπουν στον στίβο της ζωής. Είναι **ΜΑΧΗ ΤΑΞΙΚΗ** για τους σημερινούς εργαζόμενους, τα παιδιά τους, τη νεολαία και τους απόμαχους του μόχθου.

Ένας σύντροφος και πολύ καλός φίλος αλλά άγνωστος ποιητής έγραψε κάποτε, σε δύσκολες εποχές, ένα στίχο πάνω σε μία χαρτοπετσέτα:

**“...μη μου μικραίνεις το μέγεθος της απελπισίας μου
αν θέλεις να ζήσω για λίγο αληθινά....»**

Πραγματικά σήμερα παρά την «απελπισία» του κόσμου, το ταξικό εργατικό λαϊκό κίνημα χρειάζεται να αντιμετωπίσει αποτελεσματικά την επίθεση του κεφαλαίου, έτσι ώστε να

ζήσει **ΑΛΗΘΙΝΑ**.

Η κατάσταση που βρίσκεται το εργατικό και ευρύτερα λαϊκό κίνημα, δεν μπορούμε να πούμε ότι είναι ικανοποιητική στη σημερινή συγκυρία. Παρά τα όποια σκιρτήματα του, όπως π.χ. το κίνημα των υγειονομικών απέναντι στη πολιτική αντιμετώπιση της πανδημίας, το φοιτητικό κίνημα απέναντι στους νόμους του υπουργείου παιδείας, το κίνημα για την υπεράσπιση των δημοκρατικών δικαιωμάτων απέναντι στον αυταρχισμό και στην αστυνομοκρατία, καθώς και άλλες διάσπαρτες μικρές ή μεγαλύτερες κινητοποιήσεις, βρίσκεται σε ύφεση.

Στην ολομέτωπη επίθεση που κάνει σήμερα ο ολοκληρωτικός καπιταλισμός, χρειάζεται να αναπτυχθεί ένα ενιαίο, συνολικό και ολοκληρωμένο αντικαπιταλιστικό κίνημα που δεν θα περιορίζεται απλά στην απόκρουση των επιπτώσεων αυτής της επίθεσης μέσα στα όρια του συστήματος αλλά θα αναδεικνύει, θα ζυμώνει και θα προβάλλει τις **ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ** προϋποθέσεις για την ανθρώπινη ζωή των εργαζομένων, έξω από τα πλαίσια του συστήματος.

Απαιτείται σήμερα το εργατικό-λαϊκό κίνημα να προβάλλει αιτήματα πάλης και ρήξης με το σύστημα, που να συνδέονται και να οδηγούν στην ανάγκη της επαναστατικής ανατροπής του. Φυσικό είναι με την οπισθοχώρηση του κινήματος και κάτω από την «απελπισία» των εργαζομένων, να βρίσκουν εύφορο έδαφος ανάπτυξης συντηρητικές-αντιδραστικές καθώς και σοσιαλ-φιλελεύθερες απόψεις, που κριτικάροντας τον νεοφιλελευθερισμό, προβάλλουν μία μορφή διαχείρισης του ίδιου του συστήματος με μία «καλύτερη» κρατική παρέμβαση. Το μεγάλο ζήτημα που αναδεικνύεται λοιπόν είναι όχι η ηπιότερη ή η καλύτερη διαχείριση του συστήματος, αλλά το κατά πόσον σήμερα οι δυνάμεις του κεφαλαίου (εθνικού και υπερεθνικού) θα επιφέρουν ιστορικής σημασίας αντεργατικές τομές παντού, ή το κατά πόσον οι λαϊκές δυνάμεις, κάτω από την ομπρέλα της εργατικής τάξης τόσο σε τοπικό όσο και σε παγκόσμιο επίπεδο, θα βάλουν σαν πρόταγμα: Αυτή η ολόπλευρη κρίση του καπιταλισμού (εργασιακή, υγειονομική, οικονομική, περιβαλλοντική, ενεργειακή κ,λ,π.) να γίνει **ΚΡΙΣΗ ΣΥΣΤΗΜΙΚΗ**, δηλαδή να ανατραπεί το οικονομικό, παραγωγικό, πολιτικό μοντέλο του ολοκληρωτικού καπιταλισμού.

Βέβαια αυτή η προσπάθεια, αυτός ο αγώνας δεν είναι ένας αγώνας που θα κριθεί σε μία και μόνο φάση. Είναι ένας αγώνας μακροχρόνιος, με σκαμπανεβάσματα, με νίκες και ήττες, με πισωγυρίσματα. Τώρα όμως χρειάζεται να μπει από το εργατικό-λαϊκό κίνημα εκείνη η **πολιτική κατεύθυνση**, που μόνιμα και συνεχώς θα αντιπαλεύει την αστική πολιτική, ενώ ταυτόχρονα θα βρίσκεται σε διάλογο και ιδεολογική- πολιτική αντιπαράθεση με τα μεταρρυθμιστικά ρεύματα, τα ρεφορμιστικά κόμματα και οργανώσεις κομμουνιστικής αναφοράς, που δρουν μέσα στους αγώνες της εργατικής τάξης.

Αυτή η μάχη θα είναι, πρώτα και κύρια, μία μάχη πολιτική και κινηματική ταυτόχρονα με σκοπό να αποκρουστεί η πολύπλευρη επίθεση του κεφαλαίου και ταυτόχρονα να «συνειδητοποιηθούν» οι εργαζόμενοι για να αμφισβητήσουν την πολιτική ηγεμονία της αστικής τάξης.

Άρα χρειάζεται μέσα στο εργατικό λαϊκό κίνημα να αναπτυχθεί εκείνη η επαναστατική τακτική που θα οδηγήσει νικηφόρα αυτή τη μάχη. Χρειάζεται ένα πρόγραμμα δράσης αλλά και ένα τέτοιο περιεχόμενο που δεν θα οδηγείται η πάλη των εργαζομένων σε αγώνες «χαμηλών πτήσεων» και μειωμένων απαιτήσεων, αλλά θα βάζει «επί τάπητος» στο σύνολο του το μεγάλο διήγημα της κομμουνιστικής απελευθέρωσης.

Μέσα σε αυτό το καμίνι της ταξικής πάλης η πολιτικοποίηση των εργαζομένων και της νεολαίας θα βρεθεί σε ανώτερο επίπεδο και έτσι θα μπορέσει το εργατικό κίνημα συνολικά να πραγματοποιήσει την πολιτική εργατική ανατροπή, γύρω και μαζί με ένα πολιτικό μέτωπο των αντικαπιταλιστικών δυνάμεων και των πολιτικών συμμαχιών τους.

Σε αυτή την προσπάθεια χρειάζεται να υπάρχει κοινό λαϊκό πολιτικό πρόγραμμα, κοινός πολιτικός στόχος και οι πολιτικές προϋποθέσεις για τη νικηφόρα έκβαση της συνολικής μάχης με το κεφάλαιο.

Είναι λοιπόν αναγκαίο οι αντικαπιταλιστικές δυνάμεις να συγκροτηθούν σε ανώτερης «ποιότητας» οργάνωση και μορφή, ώστε να γίνει εφικτή η αποτελεσματικότερη πολιτική τους παρέμβαση σε ένα «ανεβασμένο» ταξικά και πολιτικά εργατικό κίνημα.

Από την άποψη αυτή η αναγκαιότητα δημιουργίας του κόμματος για την κομμουνιστική απελευθέρωση όχι μόνο είναι απαραίτητο να γίνει, αλλά είναι η βασική προϋπόθεση που θα παίξει καταλυτικό ρόλο σε αυτή την κρίσιμη καμπή, ώστε το εργατικό πολιτικό κίνημα ανατροπής να δράσει αποτελεσματικά μέσα στον ιστορικό χρόνο της ταξικής πάλης.

Στην προσπάθεια μας αυτή δεν αρκεί να έχουμε μόνο τα κατάλληλα εργαλεία δράσης (ταξικό ανασυγκροτημένο κίνημα, αντικαπιταλιστικό πολιτικό μέτωπο, σύγχρονο κομμουνιστικό πρόγραμμα και κόμμα). Χρειάζεται να δράσουμε μέσα στο κίνημα από κοινού με δυνάμεις μεταρρυθμιστικές, ρεφορμιστικές με κομμουνιστική αναφορά, με δυνάμεις του «κινηματισμού» στην κατεύθυνση της δράσης των εργαζομένων και της νεολαίας, στην πάλη για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων τους για ΨΩΜΙ-ΥΓΕΙΑ-ΠΑΙΔΕΙΑ-ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ και για ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ.

Γι αυτό τον λόγο χρειάζεται να επιδράσουμε στις άλλες δυνάμεις της Αριστεράς, που σήμερα είτε ταλαντεύονται είτε για ίδιους μικροκομματικούς λόγους αρνούνται την συμμετοχή τους σε ένα ανώτερο πολιτικό εργατικό κίνημα.

Εκ των πραγμάτων λοιπόν σήμερα και μπροστά στην ολόπλευρη επίθεση του κεφαλαίου, οι εργαζόμενοι και η νεολαία επιβάλλεται να σπάσουν την «καραντίνα» των περιχαρακωμένων, των περιφρουρημένων, των ξεχωριστών αγώνων τους και να πλαισιώσουν με αυξημένη ευθύνη και ενωτικό πνεύμα εκείνο το ταξικό-πολιτικό κίνημα που θα τους οδηγήσει σε νικηφόρες μάχες.

Αξίζει να αναφερθούν περαιτέρω οι λόγοι και οι προϋποθέσεις, που επιβάλλουν να υπάρξει αυτή η ανατρεπτική κοινή δράση περισσότερο από κάθε άλλη φορά.

(.) Λόγω της παρατεταμένης, βάρβαρης, αντιλαϊκής επίθεσης της κυβέρνησης - κεφαλαίου-ΕΕ, στην εργασία, στην υγεία, στη παιδεία, στα δημοκρατικά δικαιώματα, είναι αναγκαίο όχι μόνο να υπάρξουν ρωγμές αλλά και να ανατραπεί συνολικά αυτή η πολιτική με σημερινές κατακτήσεις της εργατικής τάξης και να ανοίξει ο δρόμος του αγώνα για μία άλλη κοινωνία.

(.) Η κοινή ανατρεπτική δράση συμβάλλει στην αγωνιστική συσπείρωση ευρύτερων δυνάμεων, στην μαζικότητα και αποτελεσματικότητα των αγώνων, ενάντια στον συντεχνιακό κατακερματισμό και στον «κοινωνικό αυτοματισμό». Έχουν πολλές φορές παρατηρηθεί φαινόμενα, όπου εργαζόμενοι έχουν κινηθεί εναντίον άλλων εργαζομένων κατά τη διάρκεια απεργιακών αγώνων τους με πρόσχημα την «παρακώλυση» τους για εργασία, για μετακινήσεις τους κ.λ.π. Έχουν παρατηρηθεί αντιδράσεις αγροτών εναντίον απεργών ναυτεργατών με πρόσχημα ότι δεν είναι δυνατόν να μεταφερθούν προϊόντα από τη νησιωτική Ελλάδα. Κατά το παρελθόν σε κινητοποιήσεις αγροτών, υπήρξαν εργαζόμενοι στις οδικές μεταφορές που εναντιώθηκαν με πρόσχημα την παρεμπόδιση της διακίνησης αγαθών. Επίσης σε διεκδικήσεις εργαζομένων του δημόσιου τομέα υπήρξαν διαμαρτυρίες «πολιτών» με πρόσχημα ότι δεν μπορούν να εξυπηρετηθούν από τις δημόσιες υπηρεσίες.κ.λ.π.

(.) Μέσα στο χωνευτήρι των λαϊκών αγώνων οι ανατρεπτικές επαναστατικές ιδέες θα «μπολιάσουν» ευρύτερο κόσμο, θα υποστούν τη δοκιμασία της λαϊκής δράσης, θα αλληλοεπιδράσουν με τις αγωνιστικές διαθέσεις και την πάλη των εργαζομένων.

Πώς όμως νοείται η κοινή ανατρεπτική δράση στο κίνημα;

(.) Είναι κοινή δράση διαφορετικών πολιτικών κομμάτων, οργανώσεων και συσπειρώσεων

που βασίζεται σε ένα **κοινό, συμφωνημένο, κοινά αποδεκτό, ανατρεπτικό πολιτικό πλαίσιο.**

Για να πραγματοποιηθεί η ανατρεπτική κοινή δράση με άλλες δυνάμεις, δεν «υποτασσόμαστε» σε συμφωνίες μόνο για τα ελάχιστα, αλλά ούτε προσπαθούμε να επιβάλουμε οι δικές μας θέσεις να γίνουν αποδεκτές στη ολότητά τους.

(.) Η κοινή ανατρεπτική δράση δεν είναι μία στρατηγικής, προγραμματικής και εφ' όλης της ύλης πολιτική ή εκλογική ενότητα, για τις οποίες απαιτείται μία βαθύτερη και μονιμότερη ιδεολογική, προγραμματική και πολιτική συμφωνία. Αυτό σήμερα δεν είναι εφικτό με βάση τις διατυπωμένες θέσεις και την πολιτική πρακτική που ακολουθούν το ΚΚΕ, η ΛΑΕ, άλλες δυνάμεις και τάσεις στο χώρο της Αριστεράς.

(.) Η κοινή ανατρεπτική δράση επιδρά με θετικό πρόσημο στη ριζοσπαστικοποίηση του πλατιού αλλά και αντιφαστικού ρεύματος, της αντικυβερνητικής οργής και αγανάκτησης για βαθύτερη πολιτική αναζήτηση των διαθέσεων των εργαζομένων και της νεολαίας, για να μετασχηματιστεί σε αντικαπιταλιστική πολιτική κατεύθυνση. Βοηθάει στην άνοδο της συνειδητοποίησης της νεολαίας και των εργαζομένων για να μεταβληθεί το αυθόρμητο σε συνειδητό, οργανωμένο, ανατρεπτικό κίνημα.

(.) Συμβάλλει ταυτόχρονα και επιδρά έτσι ώστε και η ανατρεπτική επαναστατική αριστερά (ΝΑΡ, ΝΚΑ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ) να γίνεται περισσότερο μετωπική, περισσότερο εργατική, περισσότερο λαϊκή και περισσότερο «γειωμένη» με τα κοινωνικά ζητήματα.

(.) Η κοινή ανατρεπτική δράση είναι αποτελεσματική, όταν γίνεται σε βάση αρχών με ισοτιμία, με ειλικρίνεια, με αξιοπιστία, χωρίς αποκλεισμούς, χωρίς επιλογές και προνόμια. Απαιτεί συμφωνημένο ανατρεπτικό πολιτικό πλαίσιο, σε αντικυβερνητική, αντι-ΕΕ, αντικαπιταλιστική, αντιμπεριαλιστική, προωθητική κατεύθυνση για την ανατροπή του συστήματος.

(.) Ο αλληλοσεβασμός της πολιτικής αυτοτέλειας των διαφόρων απόψεων, που δεν λογοκρίνονται αλλά αναπτύσσονται **ανοικτά** μπροστά στους εργαζόμενους και τη νεολαία, είναι βασικό συστατικό αυτής της προσπάθειας.

(.) Παρόλο που η ανατρεπτική κοινή δράση μπορεί να γίνει ακόμη και για ένα επείγον θέμα, καλό θα ήταν να επιδιωχθεί να έχει μακρά πνοή.

Σήμερα μπροστά στην ολόπλευρη επίθεση του κεφαλαίου και της κυβέρνησης, οι

εργαζόμενοι αλλά και το ευρύτερο λαϊκό κίνημα χρειάζεται να προτάξουν ένα **κοινό διεκδικητικό πλαίσιο πάλης**, που θα ωθεί το κίνημα σε ρήξη και ανατροπή με τον καπιταλισμό, ενοποιώντας ταυτόχρονα τα διάφορα συνδικαλιστικά αιτήματα και κινήματα σε ένα κοινό ανατρεπτικό άξονα επαναστατικής μετατροπής της κοινωνίας.

Δηλαδή με άλλα λόγια:

- Αν** τα αιτήματα του μαχόμενου κινήματος των υγειονομικών δεν γίνουν κτήμα και άμεσα αιτήματα πάλης του γενικότερου εργατικού κινήματος.
- Αν** το ζήτημα παιδείας και μόρφωσης - όχι εκπαίδευσης για την αγορά- δεν αποτελέσει αναπόσπαστο κομμάτι των διεκδικήσεων των εργαζομένων.
- Αν** το ζήτημα της διατροφικής αλυσίδας - φτηνά ποιοτικά τρόφιμα- δεν είναι μέσα στις διεκδικήσεις της εργατικής τάξης και όχι μόνο των μικροπαραγωγών αγροτικών προϊόντων.
- Αν** τα προβλήματα της διαχείρισης των αποβλήτων δεν είναι ζητήματα που απασχολούν μόνο τις κινήσεις πόλης, κ.λ.π., —
- Αν** δεν ενταχθούν σήμερα όλα τα οξυμένα προβλήματα στη πάλη της εργατικής τάξης εναντίον της ΕΕ, του κεφαλαίου και της κυβέρνησης,
- Αν** δηλαδή δεν γίνει ένα τέτοιο ποιοτικό βήμα «συνολικοποίησης» των επί μέρους αγώνων και κινημάτων, τότε το καθένα από τα παραπάνω, μετά από λίγο χρόνο, θα συρρικνωθεί, θα ατονήσει, θα μαραζώσει, θα χαθεί.

Με αισιοδοξία στον αγώνα για μια άλλη κοινωνία της **κομμουνιστικής απελευθέρωσης** προσπαθούμε να γίνει πράξη η ανατρεπτική κοινή δράση στους ταξικούς αγώνες που έρχονται, ώστε να μπορέσουμε να ζήσουμε κάποτε **ΑΛΗΘΙΝΑ** στην κοινωνία, που οι αντιθέσεις της θα επικεντρώνονται μόνο μεταξύ των διαφόρων πολιτιστικών ρευμάτων και τάσεων.

Καλό αγώνα σύντροφε/ισσα.

Στάθης Παπαστεφανάτος

Απρίλης 2021